

— Тилко, ще дойдешъ ли, или нѣма да дойдешъ?
Тогавъ и тримата уплашени се затирватъ въ кѣщи,
препѣватъ се единъ следъ другъ на стѣлбата и викатъ
единъ подиръ други:

— Тукъ съмъ!

— Тукъ съмъ!

— Тукъ съмъ!

Защото и тримата живѣятъ въ една кѣща.

И какво излиза? Единъ Тилко забравилъ да си при-
бере сандѣчето съ дърводѣлската работилница отъ ма-
сата за ядене. Че какво сж криви другитѣ двамина за
това? Да тичатъ, та да се изпребиятъ отъ тичане! Да
си оставятъ и играта, и приказването, заради единъ
Тилко, който билъ забравилъ да си прибере сандѣчето
съ дърводѣлската работилница отъ масата за ядене. Да
не го е оставялъ!

Лошо, лошо нѣщо: трима души съ едно име!

И решиха, и се прекръстиха: Голѣмъ Тилко, Срѣ-
денъ Тилко и Малъкъ Тилко. Голѣмъ Тилко съ вирна-
тото носле. Срѣденъ Тилко, съ чипото носле и Малъкъ
Тилко съ гърбатото носле. Учиха се, изучиха се и поч-
наха да се разпознаватъ помежду си. Защото, всичката
имъ мѣжа бѣше, да се научатъ да се разпознаватъ
помежду си.

И работата трѣгна на редъ. Викне нѣкой отъ нѣ-
къде:

— Тилко!

Отърчи нататъкъ кой да е отъ тримата, разбере
кого викатъ, върне се и каже:

— Тебе викатъ! — на Голѣмъ Тилко, или: — Тебе!
на Малъкъ Тилка. И нито играта се разваля, нито раз-
говора се прекъсва.

Ей, че добро нѣщо: всѣки да си има свое име!

II.

Но щомъ падна снѣгъ, случи се едно нѣщо, да се
чудишъ и маешъ, какъ можа тъй да се случи. Не че
стана кой знай каква страшна случка, ами пакъ се
объркаха имената и този пѣтъ — зле се объркаха.

Голѣмъ Тилко, Срѣденъ Тилко и Малъкъ Тилко из-
лѣзоха на двора. Сврѣха се край стобора и заправиха